

Arrest

nr. 275 169 van 8 juli 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op dezelfde dag om internationale bescherming. Bij een schrijven van 20 september 2021 wordt verzoeker meegedeeld dat de afstand van zijn verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

1.2. Op 1 oktober 2021 dient verzoeker een tweede verzoek in om internationale bescherming. Op 24 februari 2022 neemt de adjunct-commissaris een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Somalische nationaliteit te bezitten, te behoren tot de clan Sheikhal en afkomstig te zijn uit het district Hodan van de Somalische hoofdstad Mogadishu.

U verliet Somalia circa drie jaar geleden omdat er meerdere problemen waren zoals Al Shabaab – terroristen die andere mensen vermoorden – en bomaanslagen. Al Shabaab bedreigde u omdat u op straat in uw district Hodan sigaretten verkocht.

U reisde per vliegtuig naar Turkije aan de hand van andermans paspoort en de hulp van een smokkelaar.

Vervolgens kwam u toe op het Griekse eiland Chios, waar uw vingerafdrukken in juli 2020 werden genomen en u een verzoek om internationale bescherming indiende. U verbleef in een opvangcentrum (kamp) op het eiland Chios, genaamd Vial. Er waren problemen tussen een bende van Afghaanse kampbewoners onder leiding van ene S. (...), die andere kampbewoners aanvielen en afpersten. Ze vielen ook u en uw Somalische landgenoten aan. U zou door voornoemde bendeleider zijn verwond met een scheermesje aan uw bovenarm. U werd naar de Griekse politie in het kamp gebracht en deze bracht u naar een kliniek in het kamp waar uw wonde werd behandeld. Sommige leden van voornoemde Afghaanse bende in het kamp werden door de Griekse politie opgepakt en vervolgens voor twee à drie jaar opgesloten in een gevangenis buiten het kamp. Voornoemde Afghaanse bende stak ook de tent in brand van u en andere Somalische landgenoten. Jullie Somalische moskee in het kamp werd ook in brand gestoken door u onbekenden. U besloot het kamp te verlaten en in een park van het eiland Chios buiten te slapen.

Op 27 november 2020 kende de Griekse overheid u een internationale beschermingsstatus toe. Uw Griekse verblijfskaart en reistitel werden gestolen op het eiland Chios, maar u slaagde erin naar de Griekse hoofdstad Athene te reizen. U verbleef er in een opvangcentrum gedurende circa tien dagen.

U verliet Griekenland per vliegtuig en reisde naar Italië met andermans paspoort. De smokkelaar zou u naar Engeland brengen, maar liet u achter in België. Uw reis vanuit Griekenland koste drieduizend euro en dat bedrag werd verzameld door vrienden die u in Athene leerde kennen.

U diende op 11 augustus 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U kwam niet opdagen tijdens uw geplande gehoor op de DVZ waarna u op 20 september 2021 werd geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek en een bevel kreeg om het Belgische grondgebied te verlaten. Op 1 oktober 2021 diende u huidig volgend verzoek om internationale bescherming in bij de DVZ.

Het CGVS besliste op 13 december 2021 tot de ontvankelijkheid van dit volgend verzoek en organiseerde een persoonlijk onderhoud op het CGVS om na te gaan of uw verzoek ontvankelijk is ondanks het gegeven dat u reeds van een internationale beschermingsstatus geniet in EU lidstaat Griekenland.

U legde geen documenten neer ter staving van uw identiteit. U legde wel beelden neer van waarvan u verklaarde dat het gaat om beelden – genomen per mobiele telefoon door een Somalische lotgenoot – van een brand in uw opvangcentrum op het Griekse eiland Chios.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (Eurodac Search Result dd. 11.08.2021 met vermelding van uw vingerafdrukken op 16.07.2020 te Xios (Griekenland), code 1 VIB en M status; document Eurodac Marked Hit dd. 12.08.2021 met vermelding van toekenning internationale bescherming in Griekenland op 27.11.2020) blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U bevestigde van de Griekse overheid een internationale beschermingsstatus te hebben verkregen en daarbij horende Griekse verblijfsdocument en reisdocument (Verslag dd. 30.11.2021 van uw verklaringen op de DVZ, punt 22 en 24; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS dd. 19.01.2022, p. 5). U kan uw Griekse documenten niet meer voorleggen aangezien ze werden gestolen toen u nog op het Griekse eiland Xios verbleef, aldus nog uw verklaringen (voornoemde verslag van uw verklaringen op de DVZ, punt 22 en 24; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten in Griekenland in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de

levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Vooreerst blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf (van bijna twee jaar) in Griekenland kon genieten van allerlei bijstand vanwege de Griekse overheid: u werd er opgevangen in een opvangcentrum te Chios, werd er gevoed en gelaafd, kreeg er materiële steun en een kleine geldelijke uitkering (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 11). Toen u werd verwond in het kamp (door een Afghaanse bende, aldus nog uw verklaringen), bracht de Griekse politie in het kamp u naar een kliniek waar u werd behandeld; verder had u geen gezondheidsproblemen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u onvoldoende initiatief nam om Griekse taallessen te volgen en werk te vinden in Griekenland. U verklaarde geen Griekse taallessen te hebben gevolgd omdat die niet werden aangeboden en dat u er geen werk vond (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12-13). Vervolgens bevestigde u echter dat uw verblijf van circa tien dagen in Athene te kort was om de Griekse taal te leren en werk te vinden in Griekenland (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 14).

Bovendien zag u zich verplicht om onderweg naar Engeland in Griekenland asiel aan te vragen toen u er werd tegengehouden door de politie en werd gedwongen om er uw vingerafdrukken te laten nemen; de smokkelaar had beloofd u naar Engeland te brengen, maar liet u in België achter (Verklaringen op de DVZ dd. 30.11.2021, punt 22 en 27 en 32; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6 en 13-15), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in EU-lidstaat Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Als reden waarom u niet in Griekenland bleef en er niet naar terug wil, verwees u naar de onveiligheid aldaar en de incidenten die u in het opvangcentrum Vial op het Griekse eiland Chios meemaakte (Vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 30.11.2021; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-11). U verklaarde tijdens uw onderhoud op het CGVS dat er in uw opvangcentrum (kamp) problemen waren tussen een bende van Afghaanse kampbewoners onder leiding van ene S. (...), die andere kampbewoners aanvielen en afpersten; ze vielen ook u en uw Somalische landgenoten aan; u zou door voornoemde bendeleider zijn verwond met een scheermesje aan uw bovenarm; voornoemde Afghaanse bende stak ook de tent in brand van u en andere Somalische landgenoten; jullie Somalische moskee in het kamp zou ook in brand zijn gestoken; u besloot het kamp te verlaten en in een park van het eiland Chios buiten te slapen (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-11). U legde beelden voor van een brand in voornoemd opvangcentrum.

U roept een gevoel van onveiligheid in en suggereert een gebrek aan bescherming, maar uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt dat de Griekse overheid/politie wel degelijk optrad bij incidenten en u persoonlijk bijstond. Gevraagd of u klacht indiende en bescherming vroeg bij de Griekse overheid toen u verwond werd met een scheermesje door een Afghaanse bendeleider in uw opvangcentrum, stelde u aanvankelijk dat de Griekse politie niet helpt zolang geen bewijs wordt voorgelegd en dat het racisten zijn (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6). Gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat de Griekse politie racisten zijn, antwoordde u dat de politie daar geen goede mensen zijn en dat ze je zullen slaan als je er een klacht gaat indienen (NPO CGVS, p. 7), maar blijkt dat u persoonlijk werd bijgestaan en niet geslagen door de Griekse overheid / politie (NPO CGVS, p. 11). U vertelde aan de Griekse politie in het kamp dat u niet kon slapen, dat een Afghaanse

bende in het kamp naar jullie (Somalische) tenten kwamen om mobiele telefoons te stelen en mensen te slaan; dat jullie moskee in brand werd gestoken (NPO CGVS, p. 7). U beweerde weliswaar dat de Griekse politie geen nota nam van uw verklaringen, maar vervolgens verklaarde u dat de Griekse politie wel degelijk op de hoogte was van voornoemde Afghaanse bende en voornoemde feiten die ze in het kamp pleegden; stelde u dat de Griekse politie altijd optrad wanneer die bende feiten pleegde; dat (sommige) bendeleden desondanks in het kamp bleven maar dat (sommige) leden van voornoemde Afghaanse bende in het kamp door de Griekse politie werden opgepakt en vervolgens voor twee à drie jaar werden opgesloten in een gevangenis buiten het kamp (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7-8). U vertelde op een ander moment ook aan de Griekse politie dat voornoemde bende en hun leider de daders waren van uw verwonding, maar dat de politie verder niets gedaan heeft (omdat u geen bewijs kon voorleggen); niettemin kreeg u toegang tot de politie in het kamp – wat niet zomaar kon, aldus nog uw verklaringen – en de Griekse politie bracht u naar een kliniek in het kamp waar uw wonde – aangebracht door de bendeleider met een scheermes – werd gehecht en behandeld (NPO CGVS, p. 8 en 11). Gevraagd of de Griekse overheid / politie de daders van voornoemde brand in uw opvangcentrum/ kamp heeft opgepakt en veroordeeld, stelde u dit niet te weten omdat u het kamp had verlaten (NPO CGVS, p. 9). Gevraagd of de daders die jullie moskee in brand staken opgepakt en aangehouden werden, antwoordde u dit ook niet te weten, dat er veel (8.000) inwoners waren in uw kamp, dat je niet alles kan weten van wat de politie heeft gedaan, dat de politie mensen heeft opgepakt maar dat u niet weet wie, dat bij gevechten in het kamp mensen worden opgepakt door de politie (NPO CGVS, p. 10). Voorgaande verklaringen laten toe te besluiten dat ondanks uw verklaarde gevoel van onveiligheid in het opvangcentrum Vial de Griekse overheid effectief optrad ter bescherming van u en andere kampbewoners.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van ernstige incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoonde dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt.

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in uw geval geen ernstige indicaties van een bijzondere kwetsbaarheid zijn die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico zou zijn dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bent een zelfstandige jongeman die duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw reizen van Somalië naar Europa en doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van het artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 57/6 en 62

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het artikel 20 “en vlg.” van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), van het artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4, 18 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van “het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen” (verzoeker bedoelt wellicht het zorgvuldigheidsbeginsel). Hij maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Na een theoretische uiteenzetting bij een aantal van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen past verzoeker deze als volgt toe op zijn zaak:

“1. Overeenstemming van artikel 57/6, lid 3, met het Europees recht

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat artikel 33, §2, eerste lid, a), van richtlijn 2013/32 omzet, biedt de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren op de enkele grond dat aan de betrokkene in een andere lidstaat internationale bescherming is verleend.

Dit betekent niet dat het CGVS dit kan doen zonder na te gaan of de door die andere lidstaat verleende internationale bescherming voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 20 en verder van richtlijn 2011/95 en of als gevolg daarvan de grondrechten van de betrokkene, zoals toegang tot huisvesting, voedsel, medische zorg en werk, niet worden geëerbiedigd.

In zijn arrest Ibrahim, Sharqawi e.a. en Magamadov van 19 maart 2019 (C-297/17, C-318/17 en C-428/17) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: “HvJEU”) geoordeeld dat het CGVS moet analyseren of er sprake is van een schending van artikel 4 van het Handvest, waarbij rekening moet worden gehouden met eventuele kwetsbare groepen.

(...)

2. De situatie van de verzoeker in Griekenland

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker over de vluchtelingenstatus beschikt in Griekenland:

(...)

De verzoeker is het echter fundamenteel oneens met dit besluit. De situatie voor personen met een beschermingsstatus in Griekenland is dermate desastreus, dat niemand er naar terug gestuurd kan worden zonder dat diens rechten onder artikel 3 EVRM geschonden worden.

1) De situatie in de Griekse opvangstructuren voor verzoekers om internationale bescherming

Hoewel de verzoeker zou reeds over de vluchtelingenstatus beschikt, is het relevant om te situatie voor verzoekers om internationale bescherming te analyseren. Immers draagt dit bij tot de reden waarom het voor de verzoeker in casu onmogelijk is om naar Griekenland terug te keren. Zijn behandeling aldaar was dermate denigrerend, en hij werd er dermate aan zijn lot overgelaten, dat het trauma dat hij eraan overhield daaraan in de weg staat.

Griekenland is bijzonder getroffen door het hoge aantal verzoekers om internationale bescherming die de laatste jaren in heel Europa binnenkwamen. Na haar bezoek zei de commissaris voor mensenrechten van de Raad van Europa, Dunja Mijatović:

“(…)”¹

Er is helaas zeer weinig veranderd sinds 2018. Integendeel. Branden in de kampen op Samos en Lesbos, en de Covid-19 pandemie zorgden ervoor dat de situatie ernstig verslechterde:

“(…)”²

2) Algemene informatie over begunstigden van de internationale bescherming

Verzoekende partij stelt vast dat het administratieve dossier geen informatie inhoudt over de situatie van begunstigden van de internationale bescherming in Griekenland.

Objectieve informatie wijzen niettemin aan dat Griekenland belangrijke problemen kent in de toegang tot

- werk;
- taallessen;
- huisvesting;
- medisch zorgen;
- overheidsbescherming.

Na haar bezoek aan Griekenland in juni 2018, rapporteerde de Mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa het volgende:

“(…)”³

Wat het racisme en de discriminatie in de Griekse samenleving betreffen, stelt ECRE:

“(…)”⁴

“(…)”⁵

“(…)”⁶

Volgens het meest recente AIDA rapport worden statushouders geconfronteerd met problemen op verschillende vlakken. Wat betreft het verkrijgen van een verblijfsvergunning, stelt het rapport:

“(…)”⁷

Ook wat betreft huisvesting:

“(…)”⁸

Voorts zijn er ook problemen met betrekking tot toegang tot de Griekse arbeidsmarkt:

“(…)”⁹

En tenslotte wordt ook hun toegang tot gezondheidszorg in de praktijk ernstig beperkt:

“(…)”¹⁰

Ook Pro Asyl en RSA kaartten de problematische situatie in Griekenland aan:

“(…)”¹¹ (eigen onderlingen)

Eerder stelde het VN Mensenrechtencomité:

“(…)”¹²

Ook de Duitse rechter bevestigde reeds meermaals dat statushouders in Griekenland in de praktijk geen toegang hebben tot opvang, eten of sanitaire voorzieningen. Daarenboven is het voor hen onmogelijk om onder dezelfde voorwaarden als Griekse burgers te genieten van onderwijs, gezondheidszorg, werk en sociale bijstand:

“(…)”¹³

En ook:

“(…)”¹⁴

Het AIDA rapport stelt, met betrekking tot de uitspraak van de Duitse rechter:

“(…)”¹⁵

Zeer recent nog, op 16 november 2021 oordeelde de Duitse rechter, in Bremen, in een zaak waarvan de feiten zeer gelijkaardig zijn aan de feiten in casu (stuk 4, p. 4):

“(…)”

De situatie is daarenboven al jarenlang desastreus, en verbetering is allerminst in zicht. Reeds in 2018, bijvoorbeeld:

“(…)”¹⁶

Ook uw Raad oordeelde in twee recente arresten, respectievelijk van 23 augustus 2021 en van 6 september 2021, met betrekking tot het interstatelijk vertrouwensbeginsel en de verplichting van het CGRA om de situatie in Griekenland grondig te analyseren:

“(…)”¹⁷

« (...) »¹⁸

Vrije vertaling:

(...)

Uw Raad oordeelde ook in een arrest van 29 september 2020:

“(…)”¹⁹

Bovendien schreven zes Schengenlidstaten, waaronder België, op 1 juni 2021 een brief naar de Europese Commissie (stuk 3). In deze brief stellen zij vast dat het aantal secundaire migranten met Internationale bescherming in Griekenland in hun landen toeneemt. Doordat deze secundaire migranten in Griekenland ondermaats behandeld worden, kunnen de Schengenstaten waar zij later opnieuw een verzoek om internationale bescherming doen hen niet terugsturen. Volgens de zes Schengenlidstaten ondermijnt dat het Gemeenschappelijk Europees Asielsysteem.

De zes briefschrijvers zijn bevoegde ministers voor binnenlandse zaken, asiel en migratie van Duitsland, Frankrijk, België, Luxemburg, Nederland en Zwitserland. Zij erkennen in deze brief aan de Europese Commissie dat Griekenland er niet in slaagt de fundamentele mensenrechten van personen met

internationale bescherming te respecteren en roepen op om deze situatie te remediëren. Zolang deze situatie onveranderd blijft, lijkt het onmogelijk nog langer de verzoeken om internationale bescherming van secundaire migranten onontvankelijk te verklaren en hen terug te sturen naar Griekenland. Wat de zes lidstaten in deze brief vaststellen, komt overeen met de rechtspraak van Uw Raad. De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de actuele precaire situatie voor personen die internationale bescherming genieten in Griekenland.

3) De specifieke situatie van de eiser in Griekenland

De verzoeker voelde zich in Griekenland zeer onveilig. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud vertelde hij bijvoorbeeld dat hij werd aangevallen door een groep Afghanen, die bovendien zijn recentelijk verkregen Griekse documenten afnamen. Hij deed hiervan aangifte bij de politie. Zij namen hier wel akte van, zoals ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, maar er werd geen reëel vervolg aan gegeven. Hij drong ook niet aan bij de politie, want het is algemeen geweten dat de houding van de Griekse politie tegenover migranten zeer vijandig is. Hij riskeerde door hen geslagen te worden.

Zodra hij erkend werd als vluchteling, werd de verzoeker compleet aan zijn lot overgelaten. Hij kon zich niet van de indruk ontdoen dat hij, als erkend vluchteling, net al zijn rechten verloor.

In de bestreden beslissing wordt verkeerdelijk gesteld dat de verzoeker in Athene in een centrum verbleef (bestreden beslissing p. 1). Dit is niet het geval. Hij verbleef gedurende 10 dagen op straat.

Daarna kon hij verblijven in het appartement van enkele andere jongeren die in hetzelfde schuutje zaten.

De tien dagen die de verzoeker op straat doorbracht, waren zeer moeilijk. Soms gaven mensen hem een beetje geld of wat te eten, soms niet. Op sommige dagen ging hij naar restaurants om te kijken of zij hem wat te eten konden geven. Hij deed wat hij kon om eenmaal per dag te kunnen eten. Hij kon niet anders dan slapen op bankjes op publieke plaatsen, net als vele anderen.

Hij probeerde wel degelijk werk te vinden. Echter was dit onmogelijk aangezien hij geen Grieks sprak. Hij probeerde ook werk te vinden in kleine boetieks uitgebaat door andere Somaliërs, maar ook hier kwam hij van een kale reis thuis.

Daarenboven had de eiser in Griekenland geen sociaal assistent(e) die hem kon helpen in het aanwijzen van de juiste instanties. Wie een verblijfstitel kreeg in Griekenland, kon zijn naam terugvinden op grote affiches aan de muren van het kantoor van de asielautoriteiten. De dag waarop hij zijn naam zag, ging hij zijn documenten afhalen, en dat was het. Hij trok naar Athene, in de hoop dat hij in de hoofdstad meer kans zou hebben om werk te vinden. Tevergeefs.

Zonder de taal te spreken, en zonder het Griekse alfabet te kunnen lezen, is het onmogelijk om te weten waartoe zich te wenden, of welke organisatie hem hulp zou kunnen bieden.

Daarenboven, wie vandaag de dag nog beweert dat verzoekers en genietters van internationale bescherming in Griekenland in hun basisbehoeften kunnen voorzien (bestreden beslissing p. 3), negeert moedwillig alle studies, rapporten en documentaires die die situatie aldaar nauwkeurig opvolgen en beschrijven. Zie, bij wijze van voorbeeld, de documentaire van ARTE over Chios: "An Island Under Pressure".²⁰

De eiser had duidelijk geen toegang tot voorzieningen om aan zijn basisbehoeften te kunnen voldoen.

Ondanks het feit dat hij in Griekenland als vluchteling erkend werd, is het voor hem onmogelijk om aldaar te verblijven, aangezien hij niet over afdoende toegang tot bestaansondersteunende voorzieningen beschikt.

De beweringen van de verzoeker worden één voor één bevestigd door de objectieve bronnen over de situatie in Griekenland die hierboven werden aangehaald.

Aan het administratieve dossier werd bovendien geen objectieve informatie over de situatie van statushouders in Griekenland toegevoegd.

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS een beoordelingsfout gemaakt door te stellen dat verzoeker effectieve bescherming geniet in Griekenland."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift worden een brief van zes Schengenstaten aan de Europese Commissie (stuk 3) en de "ELENA Weekly Legal Update" van 10 december 2021 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris(-generaal) de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3.1.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 18 en 47 van het Handvest en van het artikel 13 van EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht.

2.3.1.3. Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van het artikel 20 *“en vlg.”* van de richtlijn 2011/95/EU en van het artikel 33 van de richtlijn 2013/32/EU, wordt opgemerkt dat deze bepalingen zijn overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan bijgevolg de schending van genoemde bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU en de richtlijn 2013/32/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het huidige verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, en omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 27 november 2020 in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Landeninformatie', *Eurodac marked hit*). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat hij niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Verdrag van Genève en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die

andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);

- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);

- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);

- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);

- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van werk, taallessen, huisvesting, medische zorgen, overheidsbescherming, racisme en discriminatie. Nog blijkens de informatie die verzoeker bijbrengt, kunnen er in Griekenland moeilijkheden zijn bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning voor naar daar teruggekeerde statushouders en zou er geen effectief rechtsmiddel beschikbaar zijn voor statushouders die schendingen van artikel 3 van het EVRM hebben geleden ten gevolge van de ontzegging van socio-economische rechten en zeer verregaande materiële deprivatie. Deze informatie laat evenwel niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

In de brief die zes Schengenlidstaten, waaronder België bij monde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, op 1 juni 2021 gericht hebben aan de Europese Commissie (stukkenbundel verzoeker, stuk 3) kaarten de lidstaten de problematiek van de toenemende irreguliere secundaire migratiestromen aan die voortvloeien uit het gegeven dat er sinds geruime tijd talrijke personen met een internationale beschermingsstatus, in met name Griekenland, doorreizen naar andere EU-lidstaten om er vervolgens opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De betrokken lidstaten stellen dat dit een ernstig probleem vormt voor de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel en verzoeken de Europese Commissie met aandrang om te onderzoeken of Griekenland tegemoet komt aan de verplichtingen in het Handvest met betrekking tot de procedurele garanties, huisvesting en de minimale levensstandaard, en indien niet, dit te remediëren, desnoods met Europese steun. Vervolgens verzoeken ze de Europese Commissie het flagrant misbruik van reisdocumenten voor personen met internationale bescherming te beëindigen; evenals te bewerkstelligen dat Griekenland individuele garanties zou verstrekken zodat terugkeerders kunnen rekenen op de nodige procedurele waarborgen en een minimale levensstandaard in overeenstemming met artikel 4 van het Handvest. In het licht van de bijgebrachte landeninformatie laat deze brief niet toe te besluiten dat er in hoofde van elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland *a priori* een schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aangenomen moet worden.

De verwijzing naar rechtspraak van Duitse hoven in zijn verzoekschrift en in de “*ELENA Weekly Legal Update*” van 10 december 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 4) is *in casu* niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Hetzelfde geldt waar verzoeker naar rechtspraak van de Raad verwijst.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “*tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken*”, waarbij deze “*tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken*”, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precaire situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met “*alle gegevens van de zaak*” (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht komt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de

beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Griekenland heeft verlaten en de foto's die hij ter staving daarvan heeft neergelegd:

"Vooreest blijkt uit uw verklaringen dat u tijdens uw verblijf (van bijna twee jaar) in Griekenland kon genieten van allerlei bijstand vanwege de Griekse overheid: u werd er opgevangen in een opvangcentrum te Chios, werd er gevoed en gelaafd, kreeg er materiële steun en een kleine geldelijke uitkering (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 5 en 11). Toen u werd verwond in het kamp (door een Afghaanse bende, aldus nog uw verklaringen), bracht de Griekse politie in het kamp u naar een kliniek waar u werd behandeld; verder had u geen gezondheidsproblemen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 11).

Uit uw verklaringen blijkt verder dat u onvoldoende initiatief nam om Griekse taallessen te volgen en werk te vinden in Griekenland. U verklaarde geen Griekse taallessen te hebben gevolgd omdat die niet werden aangeboden en dat u er geen werk vond (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 12-13). Vervolgens bevestigde u echter dat uw verblijf van circa tien dagen in Athene te kort was om de Griekse taal te leren en werk te vinden in Griekenland (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 14).

Bovendien zag u zich verplicht om onderweg naar Engeland in Griekenland asiel aan te vragen toen u er werd tegengehouden door de politie en werd gedwongen om er uw vingerafdrukken te laten nemen; de smokkelaar had beloofd u naar Engeland te brengen, maar liet u in België achter (Verklaringen op de DVZ dd. 30.11.2021, punt 22 en 27 en 32; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6 en 13-15), wat niet getuigt van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in EU-lidstaat Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden.

Als reden waarom u niet in Griekenland bleef en er niet naar terug wil, verwees u naar de onveiligheid aldaar en de incidenten die u in het opvangcentrum Vial op het Griekse eiland Chios meemaakte (Vragenlijst van het CGVS, ingevuld op de DVZ dd. 30.11.2021; Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-11). U verklaarde tijdens uw onderhoud op het CGVS dat er in uw opvangcentrum (kamp) problemen waren tussen een bende van Afghaanse kampbewoners onder leiding van ene S. (...), die andere kampbewoners aanvielen en afpersten; ze vielen ook u en uw Somalische landgenoten aan; u zou door voornoemde bendeleider zijn verwond met een scheermesje aan uw bovenarm; voornoemde Afghaanse bende stak ook de tent in brand van u en andere Somalische landgenoten; jullie Somalische moskee in het kamp zou ook in brand zijn gestoken; u besloot het kamp te verlaten en in een park van het eiland Chios buiten te slapen (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6-11). U legde beelden voor van een brand in voornoemd opvangcentrum.

U roept een gevoel van onveiligheid in en suggereert een gebrek aan bescherming, maar uit het geheel van uw verklaringen tijdens uw onderhoud op het CGVS blijkt dat de Griekse overheid/politie wel degelijk optrad bij incidenten en u persoonlijk bijstond. Gevraagd of u klacht indiende en bescherming vroeg bij de Griekse overheid toen u verwond werd met een scheermesje door een Afghaanse bendeleider in uw opvangcentrum, stelde u aanvankelijk dat de Griekse politie niet helpt zolang geen bewijs wordt voorgelegd en dat het racisten zijn (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 6). Gevraagd waarop u zich baseert om te stellen dat de Griekse politie racisten zijn, antwoordde u dat de politie daar geen goede mensen zijn en dat ze je zullen slaan als je er een klacht gaat indienen (NPO CGVS, p. 7), maar blijkt dat u persoonlijk werd bijgestaan en niet geslagen door de Griekse overheid / politie (NPO CGVS, p. 11). U vertelde aan de Griekse politie in het kamp dat u niet kon slapen, dat een Afghaanse bende in het kamp naar jullie (Somalische) tenten kwamen om mobiele telefoons te stelen en mensen te slaan; dat jullie moskee in brand werd gestoken (NPO CGVS, p. 7). U beweerde weliswaar dat de Griekse politie geen nota nam van uw verklaringen, maar vervolgens verklaarde u dat de Griekse politie wel degelijk op de hoogte was van voornoemde Afghaanse bende en voornoemde feiten die ze in het kamp pleegden; stelde u dat de Griekse politie altijd optrad wanneer die bende feiten pleegde; dat (sommige) bendeleden desondanks in het kamp bleven maar dat (sommige) leden van voornoemde Afghaanse bende in het kamp door de Griekse politie werden opgepakt en vervolgens voor twee à drie jaar werden opgesloten in een gevangenis buiten het kamp (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7-8). U vertelde op een ander moment ook aan de Griekse politie dat voornoemde bende en hun leider de daders waren van uw verwonding, maar dat de politie verder niets gedaan heeft (omdat u geen bewijs kon voorleggen); niettemin kreeg u toegang tot de politie in het kamp – wat niet zomaar kon, aldus nog uw verklaringen – en de Griekse politie bracht u naar een kliniek in het kamp waar uw wonde – aangebracht door de bendeleider met een scheermes – werd gehecht en behandeld (NPO CGVS, p. 8 en 11). Gevraagd of de Griekse overheid / politie de daders van voornoemde brand in uw opvangcentrum/ kamp heeft opgepakt en veroordeeld, stelde u dit niet te weten omdat u het kamp had verlaten (NPO CGVS, p. 9). Gevraagd of de daders die jullie moskee in brand staken opgepakt en aangehouden werden, antwoordde u dit ook niet te weten, dat er veel (8.000) inwoners waren in uw kamp, dat je niet alles kan

weten van wat de politie heeft gedaan, dat de politie mensen heeft opgepakt maar dat u niet weet wie, dat bij gevechten in het kamp mensen worden opgepakt door de politie (NPO CGVS, p. 10). Voorgaande verklaringen laten toe te besluiten dat ondanks uw verklaarde gevoel van onveiligheid in het opvangcentrum Vial de Griekse overheid effectief optrad ter bescherming van u en andere kampbewoners.

Waar u stelt dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer bent geworden van ernstige incidenten met derden, moet worden opgemerkt dat u niet op overtuigende wijze aantoont dat u, rekening houdend met uw individuele situatie, de nodige ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt.

Er dient verder te worden vastgesteld dat er in uw geval geen ernstige indicaties van een bijzondere kwetsbaarheid zijn die het u dermate moeilijk zou maken om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico zou zijn dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (*Ibid.*, Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U bent een zelfstandige jongeman die duidelijk beschikt over een netwerk en middelen om uw reizen van Somalië naar Europa en doorheen Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor op het CGVS gegeven verklaringen over zijn gevoel van onveiligheid, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt voorts dat verzoeker allerlei bijstand genoot vanwege de Griekse overheid (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5-16). Zo kon verzoeker ook nadat hem op 27 november 2020 in Griekenland een internationale beschermingsstatus werd toegekend gedurende tien dagen – tot het moment dat hij uit Griekenland vertrok – op "een plaats waar vluchtelingen kunnen gaan" in Athene verblijven waar hij een slaapplek en eten kreeg (*ibid.*, p. 13). Zijn betoog dat hij compleet aan zijn lot werd overgelaten en duidelijk geen toegang had tot voorzieningen om aan zijn basisbehoeften te kunnen voldoen, kan bijgevolg niet overtuigen. Waar verzoeker aanvoert dat hij aan zijn behandeling in Griekenland een trauma overhield, beperkt hij zich bovendien tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier.

Dat er in de bestreden beslissing verkeerdelijk zou worden gesteld dat verzoeker in Athene in een centrum verbleef, terwijl hij er gedurende tien dagen op straat verbleef, waarna hij in het appartement van enkele andere jongeren kon verblijven, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt immers duidelijk dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende tien dagen – tot het moment dat hij uit Griekenland vertrok – op "een plaats waar vluchtelingen kunnen gaan" in Athene kon verblijven waar hij een slaapplek en eten kreeg (*ibid.*, p. 13). Zijn niet gestaafde bewering dat de tien dagen die hij op straat doorbracht zeer moeilijk waren, is dan ook niet in overeenstemming met deze verklaringen, zodat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Waar uit de notities van het persoonlijk onderhoud nog kan blijken dat verzoeker op het eiland Chios buiten het kamp, in een park, sliep, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat dit zijn eigen keuze was (*ibid.*, p. 8-9). Bijgevolg kan dit laatste niet volstaan om aan te tonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregerende materiële deprivatie.

Verzoeker slaagt er met zijn algemene beweringen dat hij wel degelijk probeerde om werk te vinden, maar dat dit onmogelijk was omdat hij geen Grieks sprak, niet in om de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat uit zijn verklaringen blijkt dat hij onvoldoende initiatief nam om in Griekenland Griekse taallessen te volgen en er werk te vinden en er uit zijn verklaringen geen oprechte intentie kon blijken om in Griekeland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden te weerleggen of te ontkrachten. Waar hij stelt dat hij ook probeerde om werk te vinden in kleine boetieks uitgebaat door andere Somaliërs, maar ook hier “*van een kale reis*” thuiskwam, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Dat hij in Griekenland geen sociaal assistent(e) had die hem kon helpen in het aanwijzen van de juiste instanties is eveneens een loutere bewering (*post factum*). Zijn betoog dat hij naar Athene trok in de hoop dat hij in de hoofdstad meer kans zou hebben om werk te vinden, is evenmin dienstig nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij maar tien dagen in Athene verbleef om meteen daarna met een smokkelaar, die hem beloofde om hem naar Engeland te brengen, naar Italië te reizen. Verzoeker bevestigde zelf dat zijn verblijf van tien dagen in Athene te kort was om de Griekse taal te leren en om er werk te vinden (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13-14).

Waar verzoeker aanvoert dat hij de taal niet spreekt en het Griekse alfabet niet kan lezen, waardoor het voor hem onmogelijk is om te weten waartoe hij zich dient te wenden of welke organisatie hem hulp zou kunnen bieden, wijst de Raad er opnieuw op dat er in de bestreden beslissing terecht werd geoordeeld dat verzoeker in Griekeland onvoldoende initiatief nam om Griekse taallessen te volgen en er uit zijn verklaringen geen oprechte intentie kon blijken om in Griekeland een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Bovendien hebben communicatieproblemen verzoeker er kennelijk niet van weerhouden om van de Griekse overheden opvang en materiële en financiële steun te ontvangen. Ten slotte toont verzoeker niet *in concreto* aan dat communicatieproblemen het hem in Griekenland dermate moeilijk zullen maken om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen zodat hij daardoor een ernstig risico loopt om terecht te komen in een situatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwegendheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Door slechts algemene landeninformatie aan te halen, blijft hij daartoe evenwel in gebreke.

Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem als zelfstandige, jonge man, die niet doet blijken van gezondheidsproblemen, persoonlijk onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Griekenland de vereiste (administratieve) stappen te zetten om werk en huisvesting te vinden en onderwijs, ondersteuning en medische bijstand te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Inzake racisme kan tenslotte nog worden opgemerkt dat vreemdelingen in Griekenland, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie, maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Griekse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Griekenland. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Griekse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie.

Waar verzoeker nog opmerkt dat het administratief dossier geen objectieve informatie bevat over de situatie van statushouders in Griekenland, dient te worden herhaald dat het overeenkomstig het hoger aangehaalde beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten aan verzoeker toekomt om het

vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden *in concreto* te weerleggen, waartoe hij in gebreke blijft.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de redenen waarom hij meent zich niet (meer) te kunnen beroepen op de bescherming die hem door de Griekse autoriteiten wordt verleend, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Somali* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

D. DE BRUYN